

Σύγχρονες Επιχειρήσεις, Σύγχρονη Ελλάδα

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ,
ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΚΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ & ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ (ΣΒΘ&ΚΕ)**

Βόλος, 16 Απριλίου 2010

Η αποψινή μας συνάντηση δεν γίνεται υπό ευοίωνες συνθήκες. Ο τόπος βρίσκεται στη δίνη χαλεπών καιρών. Όλοι έχουμε την τάση να προσβλέπουμε σε ένα φως στην άκρη του τούνελ. Αν όμως κατέθετα σήμερα εδώ την αισιοδοξία μου, θα σας έλεγα ψέματα! Κι από ψέματα όλοι έχουμε πια χορτάσει σε τούτο τον τόπο. Η αλήθεια είναι ότι η έξοδος από την κρίση θα αργήσει και το κυριότερο, θα απαιτήσει θυσίες από όλους μας. Χρειαζόμαστε οπωσδήποτε μία πενταετία σκληρής και συστηματικής προσπάθειας. Στη διάρκειά της θα υποστούμε αναπόφευκτα αισθητή μείωση του βιοτικού μας επιπέδου. Και μόνο αν όλα πάνε καλά, αν υλοποιήσουμε αποτελεσματικά και απαρέγκλιτα όλες τις μεταρρυθμίσεις που εμπεριέχει το ΠΣΑ και προχωρήσουμε σε άλλες -για τις οποίες σήμερα μόλις τώρα ξεκινάμε να μιλούμε - τότε θα έχουμε άλλη μία πενταετία για να ξαναφτάσουμε εκεί που ήμασταν στις αρχές του 2009.

Εδώ και χρόνια το πολιτικό σύστημα είχε επιλέξει να υπόσχεται και να χαρίζει, να μεταθέτει τα προβλήματα και να αγνοεί τους κινδύνους. Δημιούργησε στην κοινωνία την ψευδαίσθηση ότι μπορούσαμε να ζούμε εις τον αιώνα τον άπαντα με τα δανεικά και με τα ψέματα. Δυστυχώς, σήμερα πια, η εφιαλτική δυναμική του χρέους γκρέμισε την ψευδαίσθηση. Σήμερα βρεθήκαμε πια στη θέση να πρέπει να πείσουμε τους δανειστές μας να συνεχίσουν να μας δανείζουν, με την αυστηρή προϋπόθεση πως τα χρήματά τους δεν θα πάνε χαμένα, δεν θα σπαταληθούν για να συντηρήσουν την επίπλαστη ευημερία των τελευταίων δεκαετιών.

Πού θα βρεθούν τα λεφτά; Εσείς, και πάλι, γνωρίζετε την απάντηση καλύτερα από κάθε άλλον. Κυρίως, με σκληρή δουλειά και μόχθο και με σκληρές οικονομίες. Και επειδή η ελληνική χρεοκοπία είναι στην ουσία χρεοκοπία του Κράτους –το Κράτος είναι που πρέπει να κάνει πρώτο τις μεγαλύτερες οικονομίες. Εύκολα λέγεται. Πολύ δύσκολα γίνεται. Διότι, η κοινωνία αυτή, εμείς όλοι, έχουμε μάθει να περιμένουμε τα πάντα από ένα υπερτροφικό και πανταχού παρόν Κράτος, που όλα αυτά τα χρόνια μοίραζε διορισμούς, επιδόματα, χαριστικές συμβάσεις, προνόμια και απαλλαγές. Για να γίνουν οικονομίες θα χρειαστεί να αλλάξουμε νοοτροπία. Όλοι μας. Και αυτή είναι η πρώτη μεγάλη πρόκληση που έχουμε μπροστά μας.

Τα λεφτά θα βρεθούν, κατά δεύτερο λόγο, αν παράγουμε πολύ περισσότερο από πριν. Και επειδή στην ελληνική οικονομία το Κράτος χρεοκόπησε, το Κράτος δεν μπορεί να παράγει περισσότερο, το βάρος της ανάπτυξης πέφτει στους ώμους της σύγχρονης επιχείρησης και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Αποκλειστικά.

Μόνο εμείς μπορούμε να μας βγάλουμε από την κρίση. Είτε το θέλουμε είτε όχι, έχουμε επωμιστεί μία τεράστια ευθύνη. Αν και εμείς ολιγωρήσουμε, τότε το μέλλον θα είναι σκληρό για όλους μας.

Αν εμείς έχουμε την ευθύνη να κάνουμε καλά τη δουλειά μας, το Κράτος έχει την ακόμη μεγαλύτερη ευθύνη να μας απαλλάξει πλέον από τα πρακτικά –αλλά και τα ιδεολογικά— δεσμά που μας έχει επιβάλει. Δεσμά με τη μορφή μίας ατέλειωτης και διεφθαρμένης γραφειοκρατίας. Δεσμά με τη μορφή πληθώρας δυσνόητων νόμων, προεδρικών διαταγμάτων, υπουργικών αποφάσεων, διευκρινιστικών εγκυκλίων που πνίγουν κάθε ικμάδα πρωτοβουλίας και δημιουργίας. Δεσμά που δημιουργούνται με την άδικη δαιμονοποίηση της επιχειρηματικότητας από τους πολιτικούς που ρέπουν προς το λαϊκισμό.

Στα προηγούμενα είκοσι χρόνια, η ιδιωτική πρωτοβουλία έδειξε ότι μπορεί -σε πείσμα των κρατικών εμποδίων. Κάναμε επενδύσεις, φέραμε τεχνολογία, βγήκαμε στις διεθνείς αγορές, δημιουργήσαμε πραγματικές θέσεις εργασίας, πληρώσαμε φόρους, τακτικές και έκτακτες εισφορές, δείξαμε ανταπόκριση στις κοινωνικές μας ευθύνες. Εμείς δημιουργήσαμε πλούτο ενώ το Κράτος δανειζόταν και σπαταλούσε ανεξέλεγκτα, παρέχοντας στην κοινωνία μία επιδερμική ευδαιμονία, μια πλασματική ανάπτυξη.

Τώρα, που η ευθύνη για την ανόρθωση της χώρας περνά -εκ των πραγμάτων- στα χέρια μας, από το Κράτος έχουμε την απαίτηση να γκρεμίσει οικειοθελώς το οικοδόμημα που έχει πνίξει τη δημιουργικότητα του έλληνα. Να περιορίσει εκείνα τα φαινόμενα που μας μετέτρεψαν σε χώρα δημοσίων υπαλλήλων και να αφήσει ελεύθερο το πεδίο στις δημιουργικές δυνάμεις του τόπου, εκείνες δηλαδή τις δυνάμεις που άλλοτε μας είχαν κάνει έθνος επιχειρηματιών.

Με δυνατή και καθαρή φωνή, προς κάθε κατεύθυνση, ο επιχειρηματικός κόσμος οφείλει να αξιώσει την απελευθέρωση του από τα αναχρονιστικά κρατικά δεσμά. Δεν ζητάμε ασυδοσία. Στις σύγχρονες οικονομίες το Κράτος έχει σημαντικό ρόλο να παίξει. Ζητάμε να έχουμε δίπλα μας ένα Κράτος εταίρο στην χάραξη στρατηγικής, στη δημιουργία υποδομών και ίσων ευκαιριών, στη λειτουργία ενός ευέλικτου και αδιάφθορου εποπτικού πλαισίου. Ζητάμε ένα κράτος ευέλικτο και αποτελεσματικό, που ευνοεί την ανάπτυξη και την επιχειρηματική δράση με σαφείς, σταθερούς και αμοιβαία αποδεκτούς κανόνες στη φορολογία, στην εργατική και ασφαλιστική νομοθεσία, ώστε από εκεί και πέρα να κάνουμε απερίσπαστοι αυτό που ξέρουμε καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον να κάνουμε: να παράγουμε πλούτο. Πλούτο για εμάς που αναλαμβάνουμε τους κινδύνους, πλούτο για τις οικογένειες που απασχολούμε, πλούτο για την κοινωνία της οποίας αποτελούμε μέρος.

Αγαπητοί φίλοι,

Έχουμε δύσκολα, πολύ δύσκολα, χρόνια μπροστά μας. Ας μην ελπίζουμε ότι τούτη τη φορά μπορούμε να αποφύγουμε τις ωδίνες της προσαρμογής. Δεν είναι εφικτό. Και εμείς οι ίδιοι άλλωστε θα πρέπει να αναβαθμίσουμε την συνεισφορά μας: να είμαστε συνεπείς στις υποχρεώσεις μας, ρεαλιστικοί στα σχέδια μας, τολμηροί στις προθέσεις μας, έντιμοι στις συναλλαγές μας. Από εμάς εξαρτάται να επαναφέρουμε στο προσκήνιο της κοινωνικής αντίληψης τις αξίες της επίμονης δουλειάς, της αποταμίευσης και επένδυσης, της φροντίδας για τους εργαζόμενους, της συνεχούς αναζήτησης νέων ευκαιριών, της σοβαρότητας και ευθύνης που αποτελούν τα κύρια χαρακτηριστικά της επιτυχημένης επιχειρηματικής δράσης. Αξίες που επέτρεψαν στην επιχειρηματική Ελλάδα να μεγαλουργήσει. Αξίες που αποτελούν και σήμερα τη βάση για μια στέρεη επιχειρηματική και εθνική ανάπτυξη.

Η χώρα μας μάχεται να επιβιώσει. Η κυβέρνηση προσπαθεί –με συνέπεια και έντιμες προθέσεις. Αλλά, στο τέλος –τέλος, δεν θα μας σώσουν ούτε τα πακέτα Βρυξελλών, ούτε το ΔΝΤ, ούτε η ΕΚΤ. Από εμάς, και μόνο από εμάς, εξαρτάται το δικό μας μέλλον και το αναπτυξιακό μέλλον του τόπου. Ήρθε η ώρα να δουλέψουμε σκληρά, να τολμήσουμε ξανά, να δείξουμε τον δρόμο που θα διασφαλίσει δουλειές και ένα καλύτερο αύριο για τα παιδιά μας. Η ευκαιρία και η ευθύνη είναι μεγάλες. Ας δείξουμε τι μπορούμε να κάνουμε. Το οφείλουμε στους εαυτούς μας και στην κοινωνία μας.